

Arrest

nr. 112 815 van 25 oktober 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 10 juni 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 mei 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 augustus 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. HERMAN en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart afkomstig te zijn uit het dorp Bayon (district Charikar, provincie Parwan), de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Tadzjiek van origine te zijn. U zou van 1372 tot 1382 (1993-2003 Gregoriaanse kalender (GK)) als leerkracht hebben gewerkt in school nr. 2 in het district Jabalussaray (Parwan) waar u les gaf aan de 8ste en 9de klas. Omwille van een incident zou u deze school hebben moeten verlaten en er zou u een nieuwe job zijn voorgesteld door de directeur van het onderwijsdepartement in Parwan: het sensibiliseren en alfabetiseren van inwoners uit uw dorp en een 5-tal naburige dorpen. Zo zou u van 1382 tot 1387 (2003-2008 (GK)) samen met andere leerkrachten les hebben gegeven aan volwassenen en jongeren die nog nooit onderwijs hadden gekregen. Veel mensen zouden echter tegen uw werk zijn geweest, omdat de mensen die u had leren en schrijven later vaak voor buitenlanders gingen werken. In de periode dat u dit werk deed zou u dan

ook op een dag zijn ontvoerd en twee nachten zijn opgesloten en gemarteld. In 1387 (2008 (GK)) zouden mensen op een avond naar uw huis zijn gekomen op zoek naar u en uw broer zou zijn doodgeschoten toen hij de deur opendeed. Onderzoek van de politie na dit incident zou niets hebben opgeleverd. Een jaar voor uw vertrek uit Afghanistan zou u gestopt zijn met werken. U zou na de moord op uw broer ook verhuisd zijn naar een naburig dorp, Dekazi. Op een dag zou u via één van uw leerlingen hebben vernomen dat de broer van een machtige commandant, S. D., had toegegeven uw broer te hebben vermoord. Even later zou D. echter zelf zijn vermoord en u zou hebben gevreesd dat zijn broer, commandant H. N., u zou verdenken van de moord. Daarnaast zou commandant H. N. tegen de dorpelingen hebben gezegd dat leerkrachten mensen op het slechte pad brachten. U zou hebben gevreesd voor uw leven en de zoektocht naar een smokkelaar zijn gestart. Twee à drie maanden later, in juni/juli 2012, zou u uit Afghanistan zijn vertrokken. U diende uw asielaanvraag in op 25 februari 2013.

Sinds uw vertrek zou u nog contact hebben met uw vader en met een goede vriend in Afghanistan. U zou hebben vernomen dat uw vrouw en drie kinderen ongeveer een maand na uw vertrek ook uw dorp hebben verlaten en ergens in Europa zouden verblijven. Uw vrouw zou vertrokken zijn omdat zij ook een leerkracht was en zich zonder man in Afghanistan niet meer veilig zou hebben gevoeld. U hebt ondertussen de hulp van het Rode Kruis ingeschakeld om uw familie op te sporen.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende originele documenten voor: twee foto's van uw gezin en een brochure van het Rode Kruis, dienst Tracing.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen. Uw asielaanvraag bevat immers tal van onwaarschijnlijkheden, hiaten en tegenstrijdigheden die de geloofwaardigheid van uw problemen in Afghanistan ernstig ondermijnen.

Zo verklaarde u vooreerst tijdens uw gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat er twee maanden voor uw vertrek een gewapende groepering uw huis binnenviel op zoek naar u (gehoorverslag DVZ d.d. 1/03/2013). Tijdens uw gehoor op het CGVS maakte u echter geen melding meer van dit incident. Wanneer u dan uiteindelijk uitdrukkelijk wordt gevraagd of er zich – naast de incidenten die u al had vermeld – nog andere incidenten hadden voorgedaan, beweert u dat er niet anders was gebeurd (gehoorverslag CGVS, p. 23). Wanneer u met uw verklaring op de DVZ wordt geconfronteerd, meent u dat u zich niet kan concentreren en last hebt van geheugenverlies (gehoorverslag CGVS, p. 24). Deze verklaring is echter helemaal niet afdoende. Er kan immers worden aangenomen dat u een dergelijk incident, dat bovendien heel recent (2 maanden) voor uw vertrek zou zijn gebeurd, niet zomaar zou vergeten.

Daarnaast kunnen er ook heel wat vraagtekens worden geplaatst bij de ernst van de problemen die u beweert te hebben gekend in Afghanistan naar aanleiding van uw werk als leerkracht.

U meent in dit licht dat lokale jihad commandanten gekant waren tegen uw werk waardoor ook uw leven in gevaar zou zijn geweest (gehoorverslag CGVS, p. 22). De vraag dringt zich echter op waarom zij – indien zij u echt viseerden – u in die vijf jaar dat u als onderwijzer in de dorpen werkte in leven zouden hebben gelaten. U verklaart immers zelf dat u bijna elke dag van de week les gaf en dat u dit bovendien steeds buiten, in het openbaar deed (gehoorverslag CGVS, p. 20-21). Er kan dan ook worden aangenomen dat als die commandanten u echt wilden vermoorden, zij hier maar al te vaak de kans toe zouden hebben gehad. Uw verklaring voor deze onwaarschijnlijkheid dat commandanten zich niet enkel bezighouden met het plegen van moorden, dat u heel voorzichtig was en probeerde hen niet tegen te komen, is dan ook helemaal niet afdoende (gehoorverslag CGVS, p. 24). Als zij immers daadwerkelijk zo machtig waren zoals u zelf beweert (gehoorverslag CGVS, p. 23), kan immers worden verondersteld dat zij u met gemak konden vinden.

Wat betreft uw verklaring dat uw broer op een avond werd vermoord door de broer van commandant H. N., dient te worden bemerkt dat het – indien u het eigenlijke doelwit zou zijn geweest – erg bevreemdend is dat men uw broer zou vermoorden en dan meteen zou vertrekken, terwijl u zich ook in het huis bevond (gehoorverslag CGVS, p. 15). Uw verklaring hiervoor dat het donker was of dat ze dachten dat hij de enige man in de familie was, is in dit licht opnieuw niet afdoende (gehoorverslag CGVS, p. 23).

Bovendien zijn ook de omstandigheden van uw vertrek heel bevreemdend. U meent in dit licht dat u via een leerling vernam dat H. N. u zou willen vermoorden na de moord op zijn broer (gehoorverslag CGVS, p. 24). Dat u hierna besloot te vertrekken, maar wel nog twee à drie maanden in uw dorp bleef wonen voor u effectief vertrok (gehoorverslag CGVS, p. 14, 22 en 24), is opvallend. Er kan immers worden verondersteld dat als een dergelijk machtige commandant het daadwerkelijk op u had gemunt, u tijdens die periode voorafgaand aan uw vertrek niet zomaar thuis had kunnen blijven.

Verder legt u ook geen enkel document neer dat uw werk of uw problemen kan bewijzen.

Uit bovenstaande argumenten kan dan ook worden geconcludeerd dat aan uw beweerde problemen in Afghanistan omwille van uw werk als leraar in uw regio geen geloof meer kan worden gehecht. Bijgevolg dient dan ook besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken. Ik stel dan ook vast dat ik u noch de status van vluchteling noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals gedefinieerd in art. 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan toekennen.

De documenten die u wel neerlegt in het kader van uw asielaanvraag kunnen bovenstaande beslissing niet veranderen, aangezien zij geen elementen betreffen die in bovenstaande beslissing worden betwist.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Parwan, district Charikar te worden beoordeeld.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afgaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijks nood aan internationale bescherming. Verder wijst het UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten. Het UNHCR heeft in deze richtlijnen niet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Kabul een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR heeft na december 2010 geen update meer vrijgegeven van deze "Eligibility Guidelines" en deze richtlijnen zijn dus nog steeds geldig.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te zijn ontvlucht omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" dd. 22 maart 2013) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en dat deze daling zich verder heeft doorgezet voor het ganse jaar 2012.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse" dd. 21 maart 2013) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. De Secretaris-generaal van de Verenigde Naties, het UNHCR en de Afghanistan NGO Safety Office situeren de kern van het conflict in het zuiden, zuidoosten en oosten van het land.

Uit deze analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat de veiligheidsincidenten in de provincie Parwan zich concentreren in welbepaalde districten. In de andere districten van Parwan blijft de situatie vrij rustig. Betreffende het district Charikar bleek het aantal incidenten gedurende de periode van verslaggeving beperkt te zijn. Geenszins kan besloten worden dat er in Charikar een situatie heerst van veralgemeend willekeurig geweld.

U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Charikar van de provincie Parwan actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in uw regio geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, werd in kopie als bijlage bij uw administratief dossier gevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel werpt de verzoekende partij de schending op van het vertrouwensbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, en de materiële motiveringsplicht.

2.2. De verzoekende partij betoogt dat het Commissariaat-generaal volledig voorbijgaat aan de enorme emotionele en psychologische impact die de gebeurtenissen van de afgelopen jaren op haar hebben gehad. Zij heeft de taliban haar broer weten ombrengen en raakte gescheiden van haar echtgenote en kinderen. Tot op heden is zij hierdoor ernstig getraumatiseerd en dient zij zware medicatie te nemen. Zij gaat gebukt onder angstaanvallen, nachtmerries en concentratieproblemen en geheugenverlies. Het commissariaat-generaal rekent de verzoekende partij een vergeten incident bijzonder zwaar aan. Ook wordt haar verweten dat zij vijf jaar lang als leerkracht uit de klauwen van haar belagers wist te blijven. Het commissariaat-generaal vergeet hierbij dat de verzoekende partij voortdurend op de loop diende te gaan in die tijd en dat de streek waarin zij werkzaam was bijzonder uitgestrekt en onherbergzaam is. Het is net omdat zij op een gegeven ogenblik geen mogelijkheid meer zal om nog verder te vluchten in haar eigen land, dat zij de wijk nam naar België. Oordelen dat haar verhaal op dit punt ongeloofwaardig is om de opgegeven redenen, gaat in tegen de verwachting die zij mocht koesteren van de Belgische Staat, alsook tegen de eisen van de redelijkheid en zorgvuldigheid. De verzoekende partij stelt dat zij tijdens haar verhoor reeds aangaf dat de moordenaars van haar broer er wellicht van zijn uitgegaan dat hij de enige man was in de familie en zij hebben hem waarschijnlijk voor haar aanzien. Eenmaal zij dachten dat hun missie volbracht was namen zij dan ook de benen. De verzoekende partij ziet niet in wat daarin ongeloofwaardig is. Verder meent zij dat het niet abnormaal is dat zij, na al de jaren waarin zij meende misschien toch te kunnen ontsnappen aan haar belagers, uiteindelijk inzag dat dit hopeloos zou zijn en besloot te vluchten. De dreiging was onhoudbaar geworden. Het is echter niet evident, noch goedkoop, om halsoverkop duizenden kilometers te gaan vluchten. Een minimale voorbereiding is nodig, en vandaar de tijd die eroverheen ging.

Verder stelt de verzoekende partij dat zij na lang zoeken op heden via familie en vrienden in haar thuisland uiteindelijk een aantal documenten heeft weten te vergaren. Zij voegt deze stukken in kopie toe aan haar initieel verzoekschrift. Het was voor haar echter onmogelijk om deze op tijd te laten vertalen. De verzoekende partij vraagt dat dit alsnog zou gebeuren.

De bewering van het commissariaat-generaal dat grote delen van de provincie Parwan ‘vrij rustig’ zouden zijn komt de verzoekende partij voorts bijzonder cynisch over. Dat is in elk geval niet wat zij heeft moeten ervaren. Zij houdt dus vast aan de hoofdlijnen van haar relaas en volhardt in haar stelling dat haar leven wel degelijk in gevaar is bij terugkeer. Zij verwijst in dit verband naar het incident in februari 2013, waarbij de taliban op Franse troepen schoten te Kayrya (gelegen naast Baygon, haar thuisdorp).

2.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3. Vooreerst wijst de Raad erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer

pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. Waar de verzoekende partij stelt dat zij ten eerste gekrenkt is door de bestreden beslissing, kan de Raad hieruit opmaken dat de verzoekende partij het niet eens is met de bestreden beslissing, maar dergelijk betoog kan geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing nu zij hiermee nalaat de motieven ervan op concrete wijze te weerleggen.

2.4. Waar verzoekende partij in haar betoog een summier samenvatting geeft van het door haar voorgehouden asielaanvraag wijst de Raad erop dat ook het louter herhalen van de asielmotieven niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Nogmaals wijst de Raad erop dat het aan verzoekende partij toekomt om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waartoe zij, zoals verder blijkt, in gebreke blijft.

2.5. Wat de psychologische toestand van verzoeker betreft, merkt de Raad op dat verzoeker geen objectieve elementen aanbrengt, noch een geneeskundig getuigschrift neerlegt, waaruit zou blijken dat hij geheugenproblemen of -stoornissen heeft ten gevolge van de gebeurtenissen die hij zou hebben meegemaakt.

2.6. Het motief waar het commissariaat-generaal stelt dat de verzoekende partij tijdens het gehoor bij de dienst vreemdelingenzaken melding maakte van het feit *“dat er twee maanden voor uw vertrek een gewapende groepering uw huis binnenviel op zoek naar u”*, maar dat zij dit bij het commissariaat-generaal niet vermeldde, ook niet wanneer er expliciet gevraagd werd of er zich nog andere incidenten hadden voorgedaan dan diegene die zij zelf bij het commissariaat-generaal vermeldde, raakt de kern van het asielaanvraag van de verzoekende partij. Het vergelijken van verklaringen afgelegd voor de Dienst Vreemdelingenzaken en de commissaris-generaal is een nuttige methode is om de waarachtigheid van feiten na te gaan. Er anders over oordelen zou elk gehoor, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken. Van verzoeker mag verwacht worden dat hij eensluidende verklaringen kan afleggen over gebeurtenissen die de kern van zijn asielaanvraag uitmaken. Het gegeven dat verzoeker hierin niet slaagt, ondermijnt de geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag. Zoals hiervoor reeds gesteld wordt verzoekers bewering omtrent zijn psychologische toestand – i.e. concentratieproblemen en geheugenstoornissen – niet ondersteund door enig medisch attest zodat deze loutere bewering geen afbreuk kan doen aan het motief over de niet-eensluidende verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken en het commissariaat-generaal.

2.7. Het betoog van verzoeker dat hij voortdurend op de loop diende te gaan en dat de streek waar hij werkzaam was bijzonder uitgestrekt en onherbergzaam is als verantwoording hoe hij vijf jaar lang zonder problemen kon werken als leerkracht kan, in het licht van zijn verklaringen dat hij elke dag les gaf buiten op de velden op een plek gekozen door de mensen aan wie hij les gaf (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 3, pp. 20-21) niet overtuigen om het motief: *“U meent in dit licht dat lokale jihad commandanten gekant waren tegen uw werk waardoor ook uw leven in gevaar zou zijn geweest (gehoorverslag CGVS, p. 22). De vraag dringt zich echter op waarom zij – indien zij u echt viseerden – u in die vijf jaar dat u als onderwijzer in de dorpen werkte in leven zouden hebben gelaten. U verklaart immers zelf dat u bijna elke dag van de week les gaf en dat u dit bovendien steeds buiten, in het openbaar deed (gehoorverslag CGVS, p. 20-21).”* in een ander daglicht te plaatsen. Immers, in de door verzoeker beschreven omstandigheden over de manier waarop lesgegeven werd, kan aangenomen worden dat, indien verzoeker werkelijk geïnterviewd werd, het vrij eenvoudig was voor de commandanten om hem op te sporen en hem te vermoorden.

2.8. Verzoeker herhaalt voorts zijn verklaringen over de moord op zijn broer. De Raad wijst er evenwel op dat de considerans aangaande de moord op zijn broer ten overvloede wordt aangevoerd nu de bestreden beslissing genoegzaam geschraagd is door de overige motieven. Kritiek op overtollige motieven kan op zich niet leiden tot de gegrondheid van het beroep zodat het niet nodig is deze kritiek nader te onderzoeken.

2.9. Met zijn betoog dat het niet evident, eenvoudig en goedkoop is om te vluchten en dat hij uiteindelijk heeft ingezien dat hij diende te vluchten, om te verantwoorden waarom hij besloten had weg te gaan na twee à drie maanden verder verblijf in zijn dorp, gaat verzoeker volledig voorbij aan de vaststelling dat het geenszins geloofwaardig is dat verzoeker nog twee à drie maanden in zijn dorp verbleef na het nieuws dat commandant H.N. hem wilde vermoorden. De Raad ziet hoegenaamd niet in hoe dergelijk betoog afbreuk kan doen aan dit motief. Immers kan van iemand die werkelijk vreest voor zijn leven verwacht worden dat hij zichzelf zo snel mogelijk in veiligheid brengt en alleszins niet nog geruime tijd op een plek verblijft waar men hem makkelijk kan vinden. Verzoeker weerlegt dit motief dan ook geenszins.

2.10. De Raad stelt voorts vast dat de documenten die de verzoekende partij bij haar verzoekschrift bijbrengt, zoals de verzoekende partij zelf ook aangeeft, niet vertaald zijn. Ook de stukken die verzoekende partij nog ter terechtzitting neerlegt zijn niet voorzien van een vertaling. De Raad stelt vast dat deze stukken in een andere taal dan deze van de rechtspleging zijn opgesteld en niet vergezeld zijn van een voor eensluidende verklaarde vertaling. In toepassing van artikel 8 PR RvV beslist de Raad deze stukken niet in overweging te nemen. Uit het opsporingsverzoek van het Belgisch Rode Kruis van 12 augustus 2013 kan enkel opgemaakt worden dat verzoekende partij op zoek is naar haar familie, doch dit stuk heeft geen enkel uitstaan met de beweerde vervolgingsfeiten en kan dan ook niet bijdragen om de geloofwaardigheid van het voorgehouden asielaas te herstellen. Naast de vaststelling dat de foto's die verzoekende partij nog ter terechtzitting bijbrengt slechts familiefoto's betreffen die niets bijdragen aan de beweerde vervolgingsfeiten, wijst de Raad er voor zover als nodig nog op dat aan foto's geen bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke enscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld.

2.11. Wat de veiligheidssituatie in de provincie Parwan betreft, beperkt de verzoekende partij tot de loutere mededeling dat zij het oordeel van het Commissariaat-generaal dienaangaande cynisch vindt, en zij dit zelf anders ervaren heeft. Het Commissariaat-generaal baseert zich nochtans op uitgebreide, objectieve informatie, gebaseerd op gezaghebbende bronnen om tot haar oordeel te komen. Deze informatie bevindt zich in het administratief dossier. Het louter subjectieve gevoel van de verzoekende partij dat zij dit cynisch vindt en zij dit zelf anders ervaren heeft, evenmin als de verwijzing naar één incident dat zich zou hebben voorgedaan, volstaat niet om deze uitgebreide en op een veelheid van bronnen gesteunde informatie te weerleggen.

Verzoeker heeft zijn asielaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Verzoeker brengt voorts geen elementen die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet rechtvaardigen.

2.12. Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen die de burger uit het bestuursoptreden put te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS 22 maart 2004, nr. 129.541). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd.

De verzoekende partij maakt op geen enkele concrete wijze aannemelijk dat het bestuur bij haar enige rechtmatige verwachting zou gecreëerd hebben, en zij maakt de schending van voormeld beginsel dan ook niet aannemelijk.

2.13. Verder benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de uitgebreide landeninformatie en het gehoorverslag van verzoekende partij en dat zij tijdens het gehoor de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken

neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.14. Wat betreft de door verzoekende partij aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat dit beginsel enkel dan is geschonden, wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden weerhouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Verzoekende partij toont deze wanverhouding tussen het dispositief en de aangehaalde motieven evenmin aan.

2.15. De Raad is van oordeel dat de verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven, met uitzondering van het overtollig bevonden motief, die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van de verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden weerhouden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiende oktober tweeduizend dertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER